

Tương Tư Thảo

Đọc văn ông Duyên Anh hồi năm, thấy ông phán thuốc (lá) là Tương Tư Thảo, thấy khoai khoai trong bụng. Ông còn dẫn ra mấy câu thơ nữa, tê tê cái lỗ nhĩ, tự cảm thấy cái vụ việc hút thuốc của mình hàm chứa biết bao là thơ mộng, là quyến rũ, là...nhân văn. Để coi, khổ thơ ngắn ngủn mà hơn nửa thế kỷ vẫn còn thuộc ít nhất 90%, khỏi phải nhờ chị Google tra giùm, nó vầy:

*Nàng cho tôi dúm tương tư thảo
Rời dạn, mỗi chiều xuống, nhớ nhung
Đốt cỏ tương tư bằng lửa nhỏ
Hồn bay theo khói đẹp vô cùng*

Điều thuốc đầu tiên trong đời, tui còn nhớ như in, hiệu Bastos, Bastos chuẩn, có đầu lọc. Gói thuốc nền màu trắng, con chuẩn (trong cơ rô chuẩn bích) màu xanh đen, dài hơn các loại thuốc khác nhờ có cái đầu lọc. Thời đó, họ quảng cáo, cái đầu lọc toen hoen đó sẽ ngăn những thứ có hại chui vô người bạn, chỉ những gì tinh túy mới được phép đi qua. Má ơi, giới còn hơn thiên thần canh cửa thiên đường.

Tui không chọn hiệu thuốc lá để hút, nó chọn tui. Mà không, cũng không phải, mà do Ba tui chọn. Số là, Ba tui chọn Bastos, chuẩn đầu lọc, để đãi khách trong ngày Tết. Mãi sau này, có loáng thoáng nghe ông giải thích lý do chọn nó. Ông nói, Bastos là thuốc đen, ít tẩm tót này nọ hơn các loại thuốc vàng như Ruby, như Cotab, như Capstan, khả năng gây nghiện không cao bằng. Ông cũng không chọn Bastos xanh, hay nặng hơn, Bastos đỏ, hai thứ thuốc điều rẻ nhất thời đó mà chọn loại Bastos chuẩn có đầu lọc vì...Tết mà.

Ba tui không phải dân trong nghề...hút thuốc. Thuốc rê, thuốc lào, thuốc lá, thuốc pipe... đều nằm ngoài danh mục của đời ông. Không xài, cũng không ghét ai xài, có bạn mời thì ok, chưa bao giờ ghiền. Bởi vậy, tui cũng nghi nghi mấy lý do ông chọn Bastos chuẩn để đãi khách, chắc cũng nói hự hự vậy thôi, chả lấy gì làm trúng.

Không nhớ mông máy Tết, tui được cha mẹ mình ra lệnh cho thủ dinh, để ông bà đi chúc Tết đầu đó. Mấy bà chị cũng xênh xang đi với các bạn đồng hội đồng thuyền. Còn mình ên tui làm đơn vị trực chiến tại nhà. Ba tui dạn, hột dưa, bánh, mứt, trà, thuốc, kể cả rượu (nhớ là không có la de la dọt gì) các cái, khách tới, sau phần chào hỏi là dọn ra đãi khách, không được thiếu thứ nào.

Một mình một cõi, đọc mấy tờ báo xuân chán ra, tui đâm ra... kiêu nhàn cư vi bất thiện, sao không thử cái thứ chưa bao giờ thử, là... gói Bastos nằm chễm chệ trong lòng cái đĩa sứ cùng cái hộp quẹt Zippo cồng trên lưng. Tầm tia một hồi không lâu, tui quyết định phải thử mới được, mình cũng gần lớn rồi, đâu còn nít nôi gì mà cứ, không thử. Thế là, lui cui đứng lên, lấy cái ly thủy tinh, rót 1/3 rượu gì không nhớ, chỉ nhớ là rượu tây, đường hoàng bóc vỏ gói thuốc lá, nhón một điếu và... phì phèo. Hẳn kèm theo phải là một nét mặt nghiêm nghị, một ánh mắt đăm chiêu, tui nghĩ, chỉ cần na ná thôi, không cần y hệt, phong thái một triết gia, cũng coi như đủ, tri túc, tiện túc, đãi túc hà thời túc.

Một mình thôi, lục lọi ký ức coi các tài tử điện ảnh hờ hững gõ nhẹ tàn thuốc ra sao, khuynh khuynh cùi chỏ, kẹp điếu thuốc giữa hai ngón ra sao, rít vào ra sao, thờ ra ra sao, nhứt nhứt thực hiện. Ai sao không biết, tui chớ hề bị sặc sụa kiểu điếu đầu tiên của cuộc đời, chỉ là hơi hết hồn khi khói vô đầy miệng, phải lật đật thả ra, trả tự do cho tui nó. Đáng ghét hợm, khi gởi cụm khói đầu tiên vô phổi. Má ơi, kiểu như có năng khiếu bẩm sanh gì gì, ngay điếu đầu tiên, sau năm bảy hơi thôi, đã biết cách dẫn mớ khói kia vào phía trong thân thể. Sau đó, cái sự chóng mặt nhẹ nhẹ liêu phiêu chạm ngõ... hồn, mới đúng là tiếng sét nổ giữa không trung, kiểu... hết thoát nha con văng vẳng truyền xuống.

Hìhì, tui quát ba điếu luôn, ngọt sớt, miếng rượu không cạn nổi, còn chút ít tui phi tang xuống cống. Ba tui về, tui biết, không nói ra nhưng ông cũng nghi nghi vụ uống rượu, hút thuốc lén lút của tui. Sao mà giấu nổi, có điều tui nghĩ, chắc ông chỉ là đang nghĩ ngợi cách nói chuyện nào cho tế nhị nhất, lịch sự nhất mà thôi. Có

điều ông nghĩ hơi lâu, sau đó hơn 3 tháng mới cho tui biết... đá biết vàng. Có khi ông nghĩ, cho tui vui trọng một mùa xuân, cho đáng.

Năm đó là năm đệ Ngũ của đời tui. Ha ha, đúng kiểu chưa ráo máu đầu. Tuổi mười ba của một thời, đẹp như mơ. Ngoài Nguyên Sa, còn một nhà thơ nữa, không nhớ tên, có nhắc tuổi mười ba như sau:

*Em là con gái mười ba
Đi thơ thẩn giữa vườn hoa suốt ngày
Tôi đời xanh lá xanh cây
Môi thơm sữa mẹ cũng bày đặt yêu*

Ba điếu thuốc đầu đời, để... nhớ về một đứa con gái mười ba tuổi. Kể ra cũng vô cùng xứng đáng, chớ không sao?